

stata tohoto přestupku, nýbrž stačí podezření trestného činu a účelnost stíhání. Po stránce formální nebylo ovšem třeba, aby poručenský soud prohlásil, že svoluje, aby proti nemanželskému otci nezl. Milady Z. bylo zavedeno řízení podle § 9 vyživ. zák., nýbrž měl poručenský soud buďto návrh na stíhání pro přestupek § 8 vyživ. zák. učiniti, nebo návrh poručníkův na potrestání nemanželského otce pro přestupek ten zamítnouti. Podle § 9 cit. zák. je totiž právo návrhu na stíhání pro řečený přestupek svěřeno poručenskému (opatrovnickému) soudu (rozh. 14263 sb. n. s.) a bude proto na poručenském soudě, aby návrh ten nyní učinil. Proto však není ještě usnesení prvního soudu ani potvrzující je usnesení rekursního soudu nezákonné po rozumu § 46 odst. 2 zákona čís. 100/31 sb. z. a n. ve znění čl. V. čís. 1 zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n.

Čís. 14791.

I odvolací soud je vázán usnesením okresního soudu, oddělení pro pracovní spory, jímž bylo rozhodnuto, že příslušným k jednání o žalobě je sporné oddělení téhož soudu.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, R I 1317/35.)

Žalobce podal žalobu u okresního soudu v Č., oddělení pro spory pracovní. Rok k zahájení sporu byl konán dne 22. října 1934 před soudcem, vedoucím oddělení pro pracovní spory, podle § 25 odst. 1 a § 4 odst. 2 zák. čís. 131/31 sb. z. a n. Při tomto roku vznesla žalovaná námitku věcné nepřislusnosti soudu, u něhož byl spor zahájen. Soudce, vyslechnuv o tom žalobce, prohlásil usnesení, že se této námitce vyhovuje a že se žaloba odmítá, zároveň však k návrhu žalobcovu postoupil tuto žalobu podle § 261 poslední odstavec c. ř. s. spornému oddělení téhož soudu. Strany se vzdaly doručení písemného vyhotovení onoho usnesení a souhlasily s tím, aby bylo ihned pokračováno v jednání před řádným soudem. První soud uznal částečně podle žaloby. Odvolací soud k odvolání žalobce zrušil rozsudek i s řízením mu předcházejícím pro zmatečnost a žalobu odmítl maje za to, že k rozhodnutí rozepře byl výlučně příslušný soud pracovní.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, by o odvolání věcně rozhodl.

Důvody:

Oddělení okresního soudu pro spory pracovní rozhodlo pravoplatně, že pro spor jest věcně příslušným soud řádný. Tímto rozhodnutím o příslusnosti jsou řádné soudy vázány podle § 22 odst. 3 zák. čís. 131/31 sb. z. a n. a byl jím vázán i soud odvolací, jenž proto nebyl oprávněn otázku konečně rozhodnutou znovu řešiti. Ustanovení §§ 471 čís. 7 a 494 c. ř. s. nelze tu použiti, protože výroku o nepřislusnosti soudu a o zmatečnosti z toho plynoucí překáží podle § 42 odst. 3 j. n. závazně

rozhodnutí oddělení pro spory pracovního soudu v Č. ze dne 22. října 1934. Právní názor, na němž se ono rozhodnutí zakládá, není ovšem závazný pro soudy při rozhodování ve věci samé. Protože odvolací soud nedbal vylíčeného stavu věci, vytýká stěžovatel právem, že jeho usnesení odporuje spisům a jest právně mylné.

Čís. 14792.

Byl-li žalovaný odsouzen zaplatiti zažalovanou pohledávku s příslušenstvím, »jak to připouští vyrovnání«, nelze povolití proti němu zajišťovací exekuci, i když vymáhající věřitel v exekučním návrhu tvrdil, že nastaly podmínky obživnutí celé pohledávky podle § 67 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, R I 1367/35.)

P r v ý s o u d povolil podle § 370 ex. ř. k návrhu žalobce na základě nepravoplatného rozsudku odvolacího soudu, jímž byl žalovaný uznán povinným zaplatiti žalobci žalovanou pohledávku, »jak to připouští vyrovnání«, zajišťovací exekuci. V návrhu uvedl žalobce, že vymáhaná pohledávka obživla podle § 67 vyr. ř. **R e k u r s n í s o u d** návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o otázku, zdali podle nepravoplatného rozsudku krajského soudu jako soudu odvolacího, jímž byl žalovaný uznán povinným zaplatiti žalobci částku 4.811 Kč 30 h s příslušenstvím »jak to připouští vyrovnání«, lze povolití zajišťovací exekuci po rozumu § 370 ex. ř., tvrdí-li vymáhající věřitel v exekučním návrhu, že nastaly podmínky obživnutí celé pohledávky podle § 67 vyr. ř. Právem odpověděl rekursní soud k této otázce záporně. Také tituly opravňující k exekuci k zajištění podle § 370 ex. ř. musí vyhovovati předpisu § 7 ex. ř. tak., že po nastalé pravoplatnosti, pokud se týče po uplynutí lhůty, ustanovené k plnění, podle nich lze povolití i exekuci uhražovací. Z titulu musí proto nejen býti patrné, kdo jest oprávněn a kdo zavázán, nýbrž i předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění. Tomuto požadavku není v souzeném případě zadostiučiněno. Shora uvedený rozsudek poukazuje povšechně na obsah vyrovnání, žalovaný není proto uznán povinným zaplatiti celou tam uvedenou částku, nýbrž pouze ve výši, odpovídající vyrovnání a ve splátkách tam stanovených, jejich splatnost rovněž z rozsudkového výroku samého nevyplývá. Také výrok co do úroků, jež podle rozsudku nutno zapraviti až do zaplacení, stal se dodatkem »jak to připouští vyrovnání«, neurčitým, ježto podle § 30 čís. 1 vyr. ř. úroky z osobních pohledávek za dobu od zahájení vyrovnacího řízení nemohou býti v tomto řízení uplatňovány, ale doba ta v jedině rozhodujícím rozsudkovém výroku není uvedena. Ani objem ani čas dlužného plnění nejsou tudíž přesně stanoveny. Ježto náležitosti § 7 ex. ř. musí býti zřejmy již z exekučního titulu, nelze je nahraditi pouhými tvrzeními v exekučním návrhu. Rekursní soud proto nepochybil, zamítl-li exekuční návrh.